ఉల్లిపాయ

"ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా అందమైన పక్షి ఏది?" అని క్లాసులో టీచర్ అడిగినప్పుడు, లేచి నలబడి "కాకి" అన్నాను.

క్లాసంతా ఘొల్లుమంది. ఇది జరిగి పది సంవత్సరాలైనా నాకు బాగా గుర్తు. ఇప్పటికీ నా అభిప్రాయంలో మార్పు లేదు. కాకి-కాకిలాగే కనబడి, కాకిలాగే ప్రవర్తిస్తుంది లోకులు కాకులు అంటారు కానీ కాదు. లోకులు డేగలు, కోడి పెట్టల్ని చంపే డేగలు.

లోకులు నెమళ్ళు తమ అందాన్ని చూసి తామే మురిసిపోతారు.

ఇంకో విషయం కూడ వుంది. ఎక్కువ వున్నాయి కాబట్టి కాకుల విలువ తెలియటం లేదుగానీ, ఒకటి, రెండు కాకులు మాత్రమే వుండి, వాటిని జూపార్కులో పెడితే, "ఆహా, ఎంత అందంగా వున్నాయో అని, వాటి కళ్ళెంత అందంగా మెరిసిపోతున్నాయో" అనుకోమూ.

మనుష్యులకి కూడా ఇది వర్తిస్తుందేమోననుకుంటాను. అందమయిన శరీరంతో పాటు, మనసుకి కూడా మార్కులు వేయాలి కదా. కానీ మనసుని శోధించాలంటే అది చాలా శ్రమ, కాలంతో కూడిన పని.

పైకి కనపడే అందంగానీ. చదువు, తెలివితేటలు, డబ్బు వుంటే, వాళ్ళు నెమళ్ళ జాతిలోకి వస్తారు. మిగతా జనం వీళ్ళ కంపెనీ, స్నేహం కోరుకుంటారు. నెమలి శరీరంలో కాకి మనసు వుండొచ్చేమో అనుకోరు. అంత లోతుగా వెళ్ళే అవసరం లేదు కూడా.

ఎందుకంటే - మానవ సంబంధాలన్నీ ఉల్లిపాయలాంటివి కాబట్టి.

* * *

థామస్‌ని నేను మొదటి చూపులోనే ఇష్టపడ్డాను. అతడికి అందం, డబ్బుతో పాటు చదువు కూడా వుంది. పైగా టేబుల్ టెన్నిస్ కూడా బాగా ఆడేవాడు. ఈ నాలుగిట్లో రెండు చాలనుకుంటాను - అమ్మాయిలు అతని స్నేహం కోసం అర్రుల సాచటానికి. ఇందులో సిగ్గేముంది చెప్పుకోవటానికి? నేను కూడా అతని 'కంపెనీ' అంటే యిష్టపడేదాన్ని. అతను కూడా మా పట్ల ఏ విధమయిన చొరవ తీసుకునేవాడు కాదు. అమ్మాయి లందరూ ఒకరిపట్ల ఒకరం మనసులో అసూయపడుతూనే, అతని కంపెనీలో గుంపులు గుంపులుగా, స్వచ్ఛమయిన మనసుతో వుండే వాళ్ళం.

ఆ సమయంలోనే మానవ సంబంధాల గురించి సుసాన్ స్మిత్ వ్రాసిన పుస్తకం ఒకటి చదివాను. బియ్యేలో సోషియాలజీ మాది చివరి సంవత్సరం చదువుతున్నాను.

ఆ పుస్తకం చదవగానే నా మెదడు పొరలు విచ్చుకున్నట్టు అని పించింది. సాహిత్యానికి సామాజికపరమైన బాధ్యత ఎంత వుందో నాకు తెలీదు గానీ, చదివే వారి వ్యక్తిత్వం మీద, దాని ప్రభావం చూపించకపోతే అది వృధా.

సుసాన్ స్మిత్ వ్రాసిన ఒక వాక్యం నన్ను అమితంగా అకట్టుకుంది. 'ఒక అమ్మాయికీ, ఒక అబ్బాయికీ మధ్య స్నేహం వున్నప్పుడు, ఆ అమ్మాయికి మరో అబ్బాయితో కూడా ఇలాటి స్నేహమే వుందని తెలిసి, ఆ మొదటి అమ్మాయి ఏ విధమైన ఈర్ష్య పడకపోతే, అది స్వచ్ఛమైన స్నేహం' అట!

థామస్ చుట్టూ తిరిగే మా అందరిదీ స్వచ్ఛమైన స్నేహం కాదని ఎప్పుడయితే నాకు స్పృహ కలిగిందో, నేను ఆ వలయం నుంచి బయట కొచ్చాను. దాంతో నాకు సోషియాలజీ మీద మరిన్ని పుస్తకాలు చదివే వీలు కలిగింది.

ఒక రోజు క్లాసులో నన్ను లెక్చరర్ 'మానవ సంబంధాల గురించి ఒక ఉదాహరణ చెప్పమన్నారు. నాకు ఆ సబ్జెక్ట్ మీద వున్న వుత్సాహం ఆమెకు తెలుసు. "మానవసంబంధాలన్నీ వుల్లి పాయలాంటివి" అన్నాను లేచి నిలబడి.

పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం అలాగే క్లాసంతా ఘొల్లుమంది. నా మీదున్న గౌరవంతో లెక్చరర్, తాను నవ్వకుండా, "ఎందుకలా అనుకుంటున్నావు?" అంది. నేను గొంతు సవరించుకుని అన్నాను "ఇద్దరు కాలేజీ అమ్మాయిలు సినిమాల కెళుతూ, వీళ్ళింట్లోనో, వాళ్ళింట్లోనో గంటల తరబడి గడుపుతూ తమది గాఢమైన స్నేహం అనుకుంటారు. ఒక ఇల్లాలు నెలాఖర్లో తనకి చెబదులిచ్చే పక్కింటి పిన్నిగారు చాలా గొప్ప వ్యక్తి అనుకుంటుంది. ఒక పార్టీలో కలుసుకునే యువకులు తాము స్నేహితులుగా సాయంత్రాన్ని ఎంజాయ్ చేస్తారు. మార్నింగ్ వాక్‌కి వెళ్ళే వృద్ధులు తమది మంచి కంపెనీ అనుకుంటారు. ఈ రకంగా మనుష్యులందరూ నిరపాయకరమైన, తమని యిబ్బంది పెట్టని సంబంధాల్లోనే జీవిస్తారు. సమస్యని ఎదుర్కోవలసి వచ్చినప్పుడు మనిషి పొరలు తొలగుతాయి. పొరలు తొలిగే కొద్దీ స్నేహపు సాంద్రత తగ్గిపోతుంది. అందుకే భార్యాభర్తలు చాలామంది మంచి స్నేహితులు కాలేరు...." అని అన్నాను. 'మానవ సంబంధాలన్నీ ఉల్లిపాయలాంటివి. బంగారు రంగులో మెరిసే తొక్క పైనుంటేనే అవి బాగుంటాయి. లేకపోతే కన్నీళ్ళు తెప్పి స్తాయి" అన్నాను క్లాసంతా మౌనంగా వుండిపోయింది. ఇప్పుడెవరూ నవ్వటంలేదు. లెక్చరర్ అభినందిస్తున్నట్టు చూసింది.

ఆ సాయంత్రం థామస్ నుంచి నాకు ప్రేమలేఖ వచ్చింది.

*   *   *

"నీ సెంటిమెంట్ ఏమిటో నాకు అర్థం కావడంలేదు" అన్నాడు థామస్ కారు డ్రైవ్ చేస్తూ. నేను నవ్వి అతడి భుజం మీద తలావాల్చి - "నువ్వు గుర్తించావు కదా! అది చాలు" అన్నాను. హనీమూన్‌కి గోవా వెళుతున్నాం. వెళ్ళేముందు భద్రాద్రి రాముణ్ణి చూడాలని పట్టుపట్టాను. అదీ గొడవ.

పది అడుగుల దూరంలో ఏముందో కూడా కనబడకుండా చీకటి, వర్షం. కారు అద్దాలన్నీ పైకి ఎత్తేసినా, బయట గాలి హోరు లోపలికి వినబడుతుంది. థామస్ చాలా జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

థామస్, మేము గోవాలో గడపబోయే హనీమూన్ గురించి వర్ణిస్తున్నాడు. చాలా ఎగ్జయిటింగ్‌గా వున్నాడు.

థామస్ నుంచి ప్రేమలేఖ వచ్చాక మా స్నేహం గట్టిపడింది. ఎమ్మే చదవటానికి యిద్దరం వాల్తేరు వెళ్ళాం. రామకృష్ణా బీచ్‌లో ఎన్నో సాయంత్రాలు సముద్రం పక్కనే కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం. అతడు నాకు ప్రేమలేఖ ఎందుకు వ్రాసిందీ కూడా చెప్పాడు. నేను ఆ సర్కిల్‌లోంచి బయటకు రావడం తను గమనించాడట, కారణం మాత్రం తెలియదట! అప్పటికే నేనంటే బాగా అభిమానం వుండటంతో నా వెలితి బాగా ఫీలవుతూ, అప్పుడే తెలుసుకున్నాడట తను నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడని!

నేను చాలా గర్వంగా ఫీలయ్యాను. మా ప్రేమ విషయం తెలిసి మిగతా అమ్మాయిలు దూరం వెళ్ళి పోయారు. మేమిద్దరం ఒకర్నొకరం "బాగా అర్థం చేసుకున్నాక" మా ఇంట్లో అతన్ని పరిచయం చేశాను.... థామస్ తండ్రి మా వాళ్ళకి తెలుసట. మా వాళ్ళకి అభ్యంతరం

లేకపోయింది. మతం వేరయినా మా నాన్నగారి హోదా, డబ్బు థామస్ తల్లి దండ్రులని కూడా వొప్పించింది అనుకుంటాను. మొత్తం మీద ఏ అవాంతరమూ లేకుండా ఒప్పందం జరిగిపోయింది. ఆ తరువాత ఇద్దరం ఎమ్మే చదవటానికి వైజాగ్ వెళ్ళాం.

ఆ రెండు సంవత్సరాలూ నా జీవితపు అతి సంతోషకరమైన దినాలు. థామస్ నిజంగా హి-మాన్! నేను సముద్రాన్ని చూస్తూ కూర్చు నుంటే, అతను నన్ను చూస్తూ కూర్చునేవాడు. నా స్పర్శ కోసం అర్రులు సాచేవాడు. కానీ వివాహం జరిగేవరకూ దూరంగానే వున్నాం యిద్దరం. మనసులు కలిశాక చిటికెన వేలు ముట్టుకుంటే ఏదో అవుతుందని కాదు గానీ, పెళ్ళయ్యేవరకూ ఆ అపురూపమైన అనుభూతిని దాచుకోవాలని నా వుద్దేశ్యం థామస్ ఎన్నో కబుర్లు చెప్పేవాడు. ప్రతి రోజూ సాయంకాలం కోసం ఎదురు చూసేదాన్ని మమ్మల్ని 'బెస్టు పెయిర్' అనేవాళ్ళు. ఆ వేసవిలో మా వివాహం జరిగింది.

హనీమూన్ వెళ్ళేముందు భద్రాచలం వెళ్ళాలన్న నా నిర్ణయాన్ని విని థామస్ ఆశ్చర్యపోయాడు., కాస్త విసుగ్గా "నీకు మతిపోయింది" అన్నాడు.

నేను నవ్వి "మన జీవితాల్లో ఆనందం యిచ్చే సంఘటనల్నీ మతి లేకుండా చేసేవే. ఎక్కడైతే స్పృహ వుంటుందో, అక్కడ ఆనందం వుండదు" అన్నాను థామస్ కూడా నవ్వేసి"సిల్లీ గర్ల్" అన్నాడు.

ఫలితమే ఈ ప్రయాణం.

వర్షం మరింత ఎక్కువైంది. ఉన్నట్టుండి థామస్ కారు పక్కకి తీసి ఆపుచేశాడు. నన్ను డ్రయివు చెయ్యమంటున్నాడేమో అనుకుని కళ్ళు విప్పి, అతడి భుజంమీద నుంచితలతీశాను. రోడ్డుకి ఎదురుగా అన్నీ నీళ్ళు ఎక్కడో కట్ట తెగినట్టు - అంతా జలమయంగా వుంది నాకెందుకో భయం వేసింది. నీరు మావైపుకే వస్తోంది. ఆ నీటిలోకి కారు తీసుకెళ్ళటం రిస్క్ పావుగంట అలాగే కారులో కూర్చున్నాం.

థామస్ తరువాత కారు వెనక్కి తిప్పి పోనివ్వసాగాడు అతడిని ఆ క్షణం మాట్లాడిస్తే తిడతాడని వూరుకున్నాను.

"ఇటు రాకపోతే ఈపాటికి గోవాలో వుండేవాళ్ళం" అన్నాడు. నేను మాట్లాడలేదు. ఇంతదూరం వచ్చి వెనక్కి వెళ్ళవలసి రావటం నాకు బాధగానే వుంది. కానీ ఎలా వెళ్ళగలం? ఈపాటికి భద్రాచలం సగం మునిగి వుంటుంది.

"ఇలాంటి ప్రయాణాలు వర్షాకాలంలో పెట్టుకోకూడదు. వేసవికాలం అయితే బావుంటుంది" అన్నాడు.

"అసలు పెళ్ళిళ్లు వర్షాకాలంలో పెట్టుకోకూడదు. శీతాకాలం అయితే బావుంటుంది' ' అన్నాను. వాతావరణాన్ని తేలిక చేయటం కోసం థామస్ నవ్వి, నన్ను దగ్గరకు తీసుకుని పెదవుల మీద గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకుంటూ, ఎందుకో తలతిప్పి రోడ్డువైపు చూసి సడెన్ బ్రేక్ వేశాడు.

అటు కూడా నీళ్ళు! పాము జరజరా పాకినట్టు రోడ్డు కడ్డంగా వెళ్తున్నాయి. "డామిట్ ' అంటూ థామస్ తనలో విసుక్కున్నాడు. మేము చూస్తూ వుండగానే నీళ్ళు చక్రాల్ని

ముంచేవరకూ వచ్చాయి. అలాగే రివర్స్ చేసుకుంటూ వెనక్కి ప్రయాణం చేశాం. కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి రోడ్డు మునిగిపోయింది. దూరంగా విశాలమయిన మైదానం అంతా నీళ్ళు ఏది గోదావరో, ఏది రోడ్డో తెలియనంతగా నీళ్ళు. క్షణ క్షణానికి నీటిమట్టం పెరుగుతోంది. థామస్ అలాగే కారుని పక్కగా కోసి, ఎడమవైపుకి తిప్పాడు. అటు రోడ్డు కాస్త ఎత్తుగా ఒక గుట్ట మీదకి దారితీస్తుంది. అగుట్ట వరకూ వెళ్ళేక మరో పెద్ద గుట్టలాంటిది కనబడింది.

ఆ గుట్టమీద ఇంట్లో ఒక చిన్న దీపం వెలుగుతోంది.

*　　　*　　　*

ఆ వృద్ధుడ్ని చూడగానే నాకు గన్స్ ఆఫ్ నవరోన్ అనే సినిమాలో ఆంథోని క్విన్ గుర్తొచ్చాడు.

తెల్లటి గెడ్డం, తైలసంస్కారం లేని జుట్టు, గాజు కళ్ళు....

అంత వర్షపు చీకట్లో మమ్మల్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయినా, లోపలికి ఆహ్వానించాడు.

చాలా చిన్న గది. అది కారు గ్యారేజీలా వుంది. ఒక మూల చెక్క అల్మరా, కుక్కి మంచం, చుట్టూ గోడలు లేవు పైన కూడా రేకులే అవటంతో వర్షపు చినుకులు మా హృదయం మీద దేనితోనో కొడుతున్నట్టు శబ్దం చేస్తూ జారిపోతున్నాయి. ఆగదంతా వర్షపు వాసనతో యిబ్బందిగా వుంది కారు క్రింద ఆపుచేసి గుట్ట పైకి ఎక్కి రావటంతో పూర్తిగా తడిసిపోయాం యిద్దరం. అతడు మాకు తల తుడుచుకోవటానికి ఒక గుడ్డ యిచ్చాడు. పాత కార్లు తుడిచే గుడ్డలా వుంది అది. థామస్ దానిని ముట్టుకోవటానికి కూడా యిష్టపడలేదు. అలాగే కూర్చున్నాడు.

"ఏ వూరు వెళ్ళాలి బాబూ?" అని అడిగాడు.

"భద్రాచలం"

"మరిటు వచ్చారేమిటి?"

ఆ వృద్ధుడి మాటల్లో తేలిందేమిటంటే మేము రెండు కిలోమీటర్లు తప్పుదార్లో వచ్చాం. అటు వెళ్ళినా చేరుకోలేకపోయే వాళ్ళమేమో - అది వేరే సంగతి! ఆ షెడ్డులో ఒక మూల పంటలకి కొట్టే మందుడబ్బాలు ఉండటంతో కడుపులో తిప్పుతోంది. ఇప్పట్లో వర్షం తగ్గే సూచనలు లేవు.

నేను తలెత్తి కిటికీలోంచి చూడటానికి ప్రయత్నించాను. కన్ను పొడుచుకున్నా కనపడని చీకటి. అంతలో నిమిషంపాటు, ఆగకుండా మెరిసింది ఆ మెరుపు వెలుగులో చూసిన దృశ్యానికి నా గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది. కారు వరకూ నీళ్ళు వచ్చేశాయి. ఒకవేళ వర్షం తగ్గినా మేము యిప్పట్లో వెళ్ళటం దాదాపు అసంభవం.

నా వెనుక నుంచి ఆ దృశ్యాన్ని చూసిన థామస్ కూడా.ఆ విషయం గుర్తించినట్టున్నాడు.

"ఈ రాత్రికి ఇక్కడే వుండిపోవాల్సి వచ్చేట్టువుంది" అన్నాడు.

వృద్ధుడు కల్పించుకుని "గోదారి అంతే బాబూ గంటల్లో పెరుగుద్ది. తగ్గటం కూడా అంతే" అన్నాడు. నేను థామస్‌ని కూర్చోమన్నట్టు సైగచేశాను 'ఈ మంచం మీదా?' అన్నట్టు

నా వైపు చూశాడు. నేనింకా రెట్టించలేదు.

"కొంచెం టీ పెట్టి ఇత్తునా" అన్నాడు వృద్ధుడు. అతని పేరు రామయ్యని చెప్పాడు.

"వొద్దు వొద్దు" కంగారుగా అన్నాడు. థామస్. అక్కడున్న పాత్రల్ని చూసి అని వుంటాడు బహుశా .... నాకాక్షణం వేడి టీ తాగాలనిపించింది. బాగా ఆకలిగా కూడా వుంది. అప్పుడే, నాకు గుర్తొచ్చింది. కార్లో బిస్కట్లు, ప్లాస్కులో టీ వున్నాయని థామస్‌తో ఆ విషయమే చెప్పాను.

"ఇప్పుడెవరెళ్ళి తీసుకొస్తారు?" మొహం చిట్లించి అడిగాడు.

"నేతెత్తునా?" రామయ్య లేచాడు. వొద్దన్నాడు థామస్.

"నాకు కారు తలుపు తెరవటం తెలుసు బాబూ" అన్నాడు అతడు. నేను చివాలున తలెత్తాను. థామస్ మరింత యిబ్బంది పడి "వద్దులే వర్షంగా వుంది కదా" అన్నాడు. నేను లేచి, రాత్రిలోపులో వాటి అవసరం ఎలానూ పడుతుంది. "తడిచి వున్నాం కాబట్టి ఇప్పుడే వెళ్ళి తెచ్చుకుంటే మంచిది" అని తాళాలు తీసుకుని బయటకొచ్చాను. రామయ్య కూడా నాతో వచ్చాడు. బయట గాలి, వర్షం శరీరాన్ని వణికించేస్తుంది. ఇద్దరం దాదాపు పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి కార్లోంచి కావలసినవి తెచ్చుకున్నాం.

మేము వచ్చేసరికి థామస్ మంచం మీద కూర్చుని వున్నాడు.

*　　　*　　　*

రామయ్య క్రింద పడుకున్నాడు. నేను మంచం మీద. థామస్ ఆ రాత్రి నిద్రపోనన్నాడు. థామస్‌కి వాటిమీద పడుకోవటం యిష్టం లేదు.

పది నిమిషాలు గడిచే సరికి రామయ్య ఊపిరి తీస్తున్నప్పుడల్లా అదోలాటి శబ్దం వచ్చి, క్రమంగా ఎక్కువైంది. మరో రెండు నిమిషాలు గడిచే సరికి రామయ్య లేచి కూర్చుని ఆయాసపడసాగాడు. అతడికి ఉబ్బసం అని అర్థమైంది.

థామస్ నాతో ఇంగ్లీషులో "ఈ రాత్రి యింత దరిద్రంగా గడుస్తుందని నేను అనుకోలేదు. మన పెళ్ళి అయిన నాలుగో రోజు ....." అన్నాడు. నేనేం మాట్లాడను? ఏం మాట్లాడినా, మొత్తం తప్పంతా నామీద తోసేసి తిట్టెట్టూ వుంది అతని మూడ్. అందుకనే నేను మాట్లాడలేదు. అతను మళ్ళీ ఇంగ్లీషులోనే "ఈ ముసలాడు రాత్రంతా దగ్గుతూ మనల్ని చంపెట్టూవున్నాడు. ఈ అస్థమానం పిల్లికూతలంటే భలే చిరాకు నాకు" అన్నాడు. రామయ్యకి మేము మాట్లాడుతున్నది అర్థంకాలేదు. అంతలో మరింత పెద్ద దగ్గుతెర వచ్చింది నేను నీళ్ల తీసుకెళ్ళి ఇచ్చాను.

రామయ్య లేచి "ఈ దగ్గు తగ్గదమ్మా, నేను బయట పడుకుంటాను" అన్నాడు. పాముకాటు తగిలిన దానిలా 'ఏమిటి' అన్నాను ఉలిక్కిపడి.

"బయట ఇంకో చిన్నగది వుంది. అక్కడ పడుకుంటాను" అని లేచాడు. నేనేదో అనబోతుంటే థామస్ లేచి "చూద్దాం పద రామయ్యా" అంటూ తీసుకెళ్ళాడు. ఆ నిశ్శబ్దంలో రెండు మూడు నిమిషాలు కూర్చున్నాను. థామస్ వచ్చి తలుపు దగ్గరికి వేసి నవ్వేడు. మంచం

దగ్గరికి వచ్చి నన్ను సుతారంగా జరిపి పక్కన చేరాడు.

ఏ మంచాన్ని ముట్టుకోవటానికి అసహ్యాపడ్డాడో ఆ మంచమూ దుప్పటీ అవసరాన్ని తీర్చాయి. 'డైరీలో వ్రాసుకోవటానికి చాలా మంచి ఎక్స్‌పీరియన్స్ కదూ' అన్నాడు కన్నుకొట్టి నేను మాట్లాడలేదు. కుక్కి మంచం అవటంతో కదలటానికి వీల్లేకపోయింది. బయట్నుంచి దగ్గు వినపడుతుంది. థామస్ నా ప్రక్కనే నిద్రపోతున్నాడు. అప్పటి వరకూ వున్న చిరాకు పోయినట్టుంది.

నేను లేచి బయటకొచ్చాను. ఒకవైపు చలి-దానికితోడు వర్షం.

గోదారి గాలి సూదులు గుచ్చుతున్నట్టు వుంది.

మా షెడ్డు పైకప్పు ముందుకొస్తే, దానికి ఒక పక్క మరో రేకు అడ్డుపెట్టారు. ఆ క్రింద - పచ్చగడ్డిమీద మూడంకెవేసి పడుకుని దగ్గుతున్నాడు ఆవృద్ధుడు. నా కళ్ళల్లో అప్రయత్నంగా నీళ్ళు తిరిగాయి. 'లోపలికిరా' అన్నాను. అతను కళ్ళు విప్పి నన్ను చూసి దిగ్గున లేచి కూర్చుని ఏదో చెప్పబోయాడు. 'లోపలికి రా' అన్నాను క్లుప్తంగా. అతను లేస్తూ వుండగా లోపల ఏదో పడిన చప్పుడు ...... యిద్దరం కంగారుగా లోపలికి వెళ్ళాం.

థామస్ కాళ్ళు మంచానికేసి కొట్టుకుంటున్నాడు. మొదటిసారిగా నేనతన్ని అలా చూడటం.......

రామకృష్ణాపురం బీచ్‌లో రెండు సంవత్సరాలు ఏ సాయంత్రమూ రాని ఫిట్స్ మొదటిసారిగా వచ్చి, నన్ను కలవరపెట్టాయి. ప్రతి సాయంత్రమూ నీట్‌గా తయారయి వచ్చే థామస్ యిప్పుడు.

రామయ్య అతని నోరు చుట్టూ శుభ్రంగా తుడిచి, ఒక మూలనుంచి ఏదో తీసి ముక్కు దగ్గిర పిండాడు, నాతో 'కంగారు పడొద్దు' అన్నాడు. నేనేం కంగారు పడటంలేదు. మా నాన్నగారు డాక్టరు, ఇవన్నీ మామూలే. నేను ఆలోచిస్తుంది - థామస్ ఈ విషయం నాకు ఎందుకు చెప్పలేదా? అని నాకెందుకో విశాఖపట్నం బీచ్‌లో మేము గడిపిన అందమైన సాయంత్రాలు గుర్తొచ్చాయి. మేము మా అందమైన మొహాల్ని (బెటర్ సైడ్ ఆఫ్ ది ఫెస్) చూపించుకుంటూ వచ్చాం ఇన్నాళ్ళూ.

రామయ్య రసం పిండి, మిగతాది విసిరేస్తూండగా చూశాను. ఉల్లిపాయ ... ఫిట్స్‌కి అది చాలా మంచిదని అతను చెప్పాడు. వెంటనే ఉపశమనమిస్తుందట.

* * *

ఆ మరుసటి రోజు ప్రొద్దున్న థామస్ చాలా రిలాక్సింగ్‌గా కనబడ్డాడు. బహుశా పెళ్ళున ఎండకాయటం వల్లనేమో.

బయట యింకా నీళ్ళు అలానే వున్నాయి. దూరంగా ఒక చిన్న బ్రిడ్జి చూపించి అది పూర్తిగా కనబడితే నీళ్ళు తగ్గిపోయినట్టే, మేము వెళ్ళి పోవచ్చు అని చెప్పాడు రామయ్య. మాకు ఆ వర్రీ యికలేదు. రాత్రి చీకటి, వర్షం అవటంతో భయపడ్డాముగానీ, ఆదృశ్యం మనోహరంగా వుంది. నేను కారులోంచి బ్రెడ్డు, అరటిపళ్ళు తెచ్చాను.

"కోడిగుడ్లు దొరుకుతాయా?" థామస్ అడిగాడు.

చుట్టూ నీళ్ళు, మధ్య కొండమీద మేము. ఈ పరిస్థితుల్లో ఆ అసందర్భమైన కోరికేమిటి అని అడిగాను. బ్రెడ్ లోకి ఆమ్లెట్ బావుంటుందని జవాబు యిచ్చాడు. రామయ్య తెస్తానని చెప్పి లేచాడు. పక్క వూళ్ళో దొరుకుతాయట. మమ్మల్ని సంతోషపెట్టడమే అతనికి బాగా సంతోషాన్నిస్తుందని తెలుస్తోంది.

రామయ్య బయటికి వెళ్ళగానే థామస్ తిరిగి తలుపు వేశాడు వొద్దన్నాను నవ్వి "చుట్టూ నీళ్ళు - దూరంగా పాపికొండలు-మళ్ళీ యిలాంటి అనుభవం రాదు" అన్నాడు. గుడ్ల కోసం పంపటం అనేది కూడా ఒక నెపం అని అర్థమైంది.

రామయ్య రావటానికి రెండు గంటలు పట్టింది. నడుము వరకూ వస్త్రం ఎగ్గట్టి, మొలలోతు నీళ్ళలో రెండు కిలోమీటర్లు నడిచి వెళ్ళొచ్చి గుడ్లు తీసుకొచ్చాడు. ఇంకో పొట్లాం కూడా వుంది అతని చేతిలో ఏమిటని అడిగాను.

"విప్ప పూలు అమ్మా! ఇక్కడ ప్రసిద్ధి నా గుర్తుగా వుంచండి" అన్నాడు.

థామస్ ఈ లోపులో పొయ్యి ముందు కూర్చుని ఆమ్లెట్లు వేయటం మొదలు పెట్టాడు. రామయ్య గిన్నెలే వాడటం చూసి "ఇది కూడా మన డైరీలో వ్రాసుకోవాలి థామస్' ' అన్నాను. ఇద్దరం బ్రెడ్ - ఆమ్లెట్ తిని కొంచెం బ్రెడ్ మిగిలితే రామయ్యకిచ్చాం.

రామయ్య చెప్పింది నిజమే. గోదారి నీరు చాలా తొందరగా తగ్గి పోతోంది.

థామస్ బయట ఫోటోలు తీస్తున్నాడు మా ఆల్బమ్‌లో రహస్యంగా పెట్టుకుని నవ్వుకోవటానికి. ఆ కుక్కి మంచాన్ని కూడా ఫోటో తీశాడు. చాలా హుషారుగా వున్నాడు.

బాగా లేనిది రామయ్యే. మా అతిథి మర్యాదలు చూడటంలో బాగా నలిగిపోయాడు అతడు. రాత్రి బయట పడక, ప్రొద్దున్నే నీళ్ళల్లో నడక ఆ వృద్ధుడుని తిరిగి వుబ్బసానికి గురిచేశాయి. ఛాతీ ఎగిరెగిరి పడుతోంది.

"దగ్గర్లో డాక్టర్లు ఎవరూ లేరా?" అని అడిగాను. లేరన్నాడు. అయినా ఇది తనకి అలవాటే అనీ, కంగారుపడే అవసరం లేదనీ అన్నాడు.

ఇంతలో థామస్ హడావుడిగా వచ్చి "నీళ్ళు తగ్గిపోయాయి పద" అన్నాడు.

కిటికీలోంచి ఆ విషయం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. థామస్ వంగి క్యారియర్ గిన్నెలు గబగబా సర్దుతున్నాడు. "ఏమిటింత హడావుడి?" అని అడిగాను.

"మనం వెంటనే హైదరాబాద్ వెళితే మరో గంటలో గోవా వెళ్ళే విమానం వుంది. రాత్రికల్లా గోవాలో వుండొచ్చు" అన్నాడు.

"లేకపోతే హైదరాబాద్‌లో వుంటాం. అంతే! రాత్రి ఎక్కడికీ పోదుగా" అన్నాను.

అతను నుదురు చిట్లించి "ఏమిటి నీ వుద్దేశ్యం?" అన్నాడు. మా సంభాషణ ఇంగ్లీషులో జరుగుతోంది. నేనన్నాను "చూడు థామస్! ఇతను లేచే స్థితిలో లేడు మనకి యిన్ని మర్యాదలు చేశాడు. ఇతనికి కాస్త అన్నం వండిపెట్టి వెళ్దాం."

థామస్‌లో అలాంటి ఎక్స్‌ప్రెషన్స్ నేనెప్పుడూ చూడలేదు. నన్ను నిజంగా మతి వుండే మాట్లాడుతున్నావా అన్నట్టు కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూశాడు. తరువాత "పద ... వంటా లేదు, ...నం లేదు" అన్నాడు. తరువాత జేబులోంచి పర్సు తీసి ఓ యాభై నోటు తీసి తాత తల దగ్గర

పెడుతూ "వుంచు యీ డబ్బు .... థ్యాంక్యూ ...... వెళ్ళొస్తాం....." అని నన్ను తీసుకొచ్చి కారు ఎక్కించాడు.

కారు రివర్సు చేస్తూ అన్నాడు "అతనికి వంట చేస్తావా? ఇంకా నయం.... అతను భోజనం చేసేవరకూ వుందాం అన్నావ్ కాదు! ఆ వుబ్బసము రెండ్రోజులవరకూ తగ్గకపోతే రెండ్రోజులు యిక్కడకే వుంటావా?"

నేను మాట్లాడలేదు.

కారు గుట్ట దిగుతోంది. "ఎవర్నెక్కడుంచాలో అక్కడ వుంచాలి. అసలు మనకి ఆతిథ్యం యివ్వడమే వాడి జీవితంలో ఒక గొప్ప వరం" నవ్వాడు. "నీ వాలకం చూస్తుంటే నేనిలా బలవంతంగా లాక్కొని రాకపోయి వుంటే డాక్టర్‌ని పిలిపించి ట్రీట్‌మెంట్ కూడా యిప్పించి వుండే దానివేమో కదా!"

కారు మెయిన్ రోడ్డు మీదకు వస్తుండగా లీలగా "బాబుగారూ.... బాబుగారూ" అని వినబడటంతో తలతిప్పి చూశాడు. రామయ్య గుట్ట క్రిందికి పరిగెత్తుకు వస్తున్నాడు. ఉబ్బసం వలన వూపిరాడక కష్టపడుతూ అంత కష్టంలోనూ ఎలాగో వీలు చూసుకుని మాట్లాడగలిగాడు. "బాబు గారికి మధ్యలో ఎక్కడయినా ఫిట్సొస్తాయేమో ఇది వుంచండి" అని నా చేతిలోపెట్టాడు వుల్లిపాయ.

నేనేదో అనబోయేటంతలో థామస్ ఒక్క జెర్కుతో కారును ముందుకు కదిలించాడు. వెనుక రామయ్య రొప్పుతూ నిలబడి వున్నాడు.

థామస్ నా చేతిలోంచి దాన్ని తీసుకుంటూ "నేనేమన్నా క్రానిక్ ఫిట్స్ పేషంట్ ననుకున్నాడా ఇడియెట్!" అంటూ విసురుగా బయటకు విసిరేశాడు. రోడ్డు పక్కనున్న పెద్ద బండరాయికి తగిలి అది పొరలు పొరలుగా విడిపోయింది.

నా మనసులాగా ....

❁ ❁ ❁

(ఆంధ్రభూమి - 1992)